

Ny § 6 Linie 6 „almindelige“ forandres til „ordentlige“.

Forslag af Drejer, Brasch, Thalbiter, Th. Rosenørn og Skeel:

Til § 4.

At sidste Stykke: „Ascendenter . . . Commisjoner.“ udgaaer.

De til § 4 stillede Endringsforslag tilligemed selve Paragraphen fattes først under Forhandling.

Drejer: Paa egne og Medforslagsstilleres Begne skal jeg tillade mig at erklære, at vi tage det af os stillede Endringsforslag til § 4 tilbage, fordi vi mene, at det Tilføjede bedre vil opnaaes ved det Endringsforslag, der er stillet af Udvalget til samme Paragraph.

Da Ingen optog det saaledes fravalgte Forslag, bortfaldt det.

Ordføreren (Vjerring): I Anordningen af 24de Octbr. 1837 § 7 i Slutningen findes en Bestemmelse, der gaaer ud paa, at i Borgerrepræsentationen saavel som i Magistraten i Kjøbstæderne maa der ikke sidde Ascendenter, Descendenter, Brødre eller Besvogrede. I det Udkast, som i forrige Rigsdagssamling blev forelagt Folkethinget, fandtes en tilsvarende Bestemmelse. Da denne Sag var gaaet til Udvalget i Folkethinget, var Udvalget enig om at beholde denne Bestemmelse blot med en Redactionsforandring, som tillige tildeels var en Realitetsforandring, idet Magistraten var udeladt, i det oprindelige Udkast stod der „Communalbestyrelsen“, men Udvalgets Endringsforslag talte blot om Borgerrepræsentationen. I det Udkast til Lov, som blev forelagt af den nu afgaaede Indenrigsminister i Folkethinget i dette Mars Samling, var Bestemmelsen indført saaledes, som Udvalget i Folkethinget ifjor havde foreslået den. I alle disse 3 Redactioner fandtes naturligvis Ordet „ikke“. Da Sagen iaar igjen kom til Forhandling, blev der anbragt paa, at Ordet „ikke“ skulde gaae ud. Da Sagen var til Forhandling i det Udvalg,

hvis Ordfører jeg har den Ære at være, kom vi forsaavidt i en særegen Stilling, idet vi ikke kunde undgaae, hvorledes vi end være os ad, at gjøre Brud paa et af de to Principer, som vi stadig havde haft for Øie i vore Indstillinger til Thinget angaaende denne Lov. Hvis vi nemlig udelod det sidste Stykke af § 4, gjorde vi Brud paa det Princip: ikke uden den yderste Nødvendighed at foreslaae Forandringer i det fra Folkethinget til Landstinget komne Udkast. Hvis vi derimod lode Bestemmelsen staae, kom vi i Strid med det andet Princip: ikke at foreslaae nogen Bestemmelse til Vedtagelse, der kom i Strid med Loven af 22de Marts 1855 om Sogneforstanderstaberne paa Landet. For mit eget personlige Vedkommende har jeg som tidligere bemærket Intet imod, at Bestemmelsen bliver staaende. Bistof maa det indrømmes, at man med Hensyn til Rigningscommissionerne kunde tænke sig Tilfælde, hvor det kunde blive mere betænkeligt. Man kunde nemlig godt tænke sig, at der i Valgfredsens var en Fraction, en Deel, som ønskede at faae Faderen valgt i Rigningscommissionen, men ikke ønskede at faae Sønnen, medens en anden Fraction ønskede at faae Sønnen, men ikke Faderen. Nu kunde enhver af disse Fractioner faae relativ Majoritet for den, de ønskede, og saaledes opnaaedes da, at Begge kom ind, uagtet Ingen vilde have dem Begge. Det vilde dog endda i saadanne Tilfælde ikke være saa overordentlig betænkeligt, da jo Rigningscommissionen ikke danner sidste Instant. Smidertid var der i Udvalget fra flere Sider rejst Betænkelighed imod, at lade Bestemmelsen staae; men vi bleve dog tilsidst enige om ikke at røre ved den. Da Sagen kom for i Landstinget, fik det Endringsforslag, som var stillet af den 1ste Landstingsmand for 5te Kreds (Drejer), saa mange Stemmer for sig, at vi fandt det rigtigt paany at tage Sagen under Overveetelse i Udvalget. Under denne fornede Overveetelse bleve vi da enige om at lade Bestemmelsen staae, forsaavidt den ikke stred imod Loven af 22de Marts 1855. Det vilde dog være besynderligt, om Vælgerne i Kjøbstæderne skulde have en videre Ret, end Vælgerne have paa Landet, medens de hidtil have haft en mere begrændset Ret. Efter Loven af 22de Marts